

Arrest

nr. 155 341 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERGAUWEN, die *loco* advocaat E. VERGAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt in 2007 België binnen in het bezit van een studentenvisum.

Zijn verblijf wordt toegestaan voor de duur van zijn studies, een laatste maal tot 31 oktober 2012.

Op 23 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 maart 2011 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard.

Op 13 april 2013 treedt verzoeker te Leuven in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 2 mei 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als echtgenoot van een Belg.

Op 16 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 26 februari 2014 nr. 119 542 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen

Op 5 november 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als echtgenoot van een Belg.

Op 4 februari 2014 wordt het kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

Verzoeker bevindt zich in voorlopige hechtenis van 30 april 2014 tot 22 juli 2014.

Op 1 augustus 2014 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

In september 2014 wordt de echtscheidingsprocedure tussen verzoeker en zijn echtgenote opgestart.

Op 15 oktober 2014 wordt aan verzoeker gevraagd of hij in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet documenten wenst over te maken die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier.

Uit een samenwoningsverslag opgesteld door de lokale politie op 3 oktober 2014 blijkt dat verzoeker niet meer bij zijn echtgenote woont.

Op 8 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Bij vonnis van 10 februari 2015 veroordeelt de correctionele rechtbank te Leuven verzoeker tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging.

Op 15 februari 2015 stelt de lokale politie te Leuven een PV op inzake schijnhuwelijken binnen de familie E.H.

Op 11 maart 2015 deelt de echtgenote van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat zij een nietigverklaring van haar huwelijk wenst wegens schijnhuwelijk.

Bij arrest van de Raad van 18 juni 2015 nr. 148 090 wordt het beroep tegen de bijlage 21 verworpen.

Op 19 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Verzoeker dient een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing, dit is gekend onder het rolnummer 174 053.

Bij arrest van 30 juni 2015 nr. 148 964 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bijlage 13^{septies} verworpen.

Op 19 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod ten opzichte van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de heer (...)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.06.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard meteen inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd op 10.02.2015 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Leuven tot 2 jaar gevangenisstraf voor verschillende zeer laakbare feiten die absoluut niet in onze maatschappij getolereerd mogen worden (oa verkrachting op een meerderjarige, bedreigingen-door gebaren of zinnebeelden, wapens-verweerwapen-bezit zonder vergunning, bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde, aanranding van de eerbaarheid-met geweld of bedreiging-op een meerderjarige, gewone-diefstal). Er wordt dan ook geen termijn voor een vrijwillig vertrek meer toegekend.

Acht jaar

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

- De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene kwam België binnen op 26.07.2007 met een visum type D en was gemachtigd tot een tijdelijk verblijf beperkt tot de duur van de studies. Hij werd in het bezit gesteld van een A kaart. Zijn verblijf werd meermaals verlengd. Uiteindelijk was zijn laatste A kaart geldig tot 31.10.2012

Op 13.04.2013 huwde betrokkene met Mevr. B. Betrokkene kreeg recht op verblijf obv gezinshereniging. Op 08.01.2014 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart afgeleverd door de gemeente Leuven. Op 08.01.2015 werd zijn recht op verblijf ingetrokken via een bijlage 21. Op 19.01.2015 betekende betrokkene het bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Er dient gesteld te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat er reeds huwelijksproblemen zijn vanaf 23.09.2014 en dat er al geen samenwoning meer is vanaf 03.10.2014 (vaststellingen door de lokale Politie van Leuven). Daarnaast heeft de lokale politie van Leuven, in opdracht van het parket Leuven, een dossier geopend tegen betrokkene voor het aangaan van een schijnhuwelijk (PV. Nr.LE.55.LC.027376/2014)

Op 11.02.2015 tekende betrokkene beroep aan tegen de bijlage 21. Hierdoor werd hij onder bijlage 35 geplaatst. Dit beroep werd door de RVV verworpen op 18.06.2015.

Betrokkene is vader van een minderjarig kind woonachtig in België. Betrokkene heeft tevens ook andere familieleden in België wonen. Toch dient er rekening gehouden te worden met art. 8 EVRM (tweede lid). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te controleren. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover dit bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om deze doelen te bereiken.

De staat is dus gemachtigd om de noodzakelijke voorwaarden van de toegang tot en het verblijf op zijn grondgebied op te leggen. Betrokkene werd op 10.02.2015 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Leuven tot 2 jaar gevangenisstraf voor verschillende zeer laakbare feiten die absoluut niet in onze maatschappij getolereerd mogen worden (oa verkrachting op een meerderjarige, bedreigingen-door gebaren of zinnebeelden, wapens-verweerwapen-bezit zonder vergunning, bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde, aanranding van de eerbaarheid-met geweld of bedreiging-op een meerderjarige, gewone-diefstal).

Bovendien blijkt uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Daarnaast is de lokale politie van Leuven gestart met een onderzoek lastens betrokkene voor valsheid in geschrifte (PV.nr. LE.21.LC.004153/2015).

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn is verstreken een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Daarenboven wordt door deze beslissing niet verhinderd dat de ex-partner van betrokkene, vergezeld van hun kind, hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat betrokkene zijn kind kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden.

*Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 8 jaar, gelet op criminele gedrag van betrokkene, meer dan proportioneel.
(...)."*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL

Schending artikel 6.2. EVRM

Artikel 6.2. EVRM voorziet dat 'Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.'

In de bestreden beslissing is de hoofdmotivering waarom aan verzoeker een inreisverbod van 8 jaar wordt betekend gelegen in de verwijzing naar de veroordeling van concluant door de correctionele rechtbank te Leuven dd. 10.02.2015 tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Men beroept zich hierbij uitdrukkelijk op artikel 74/11 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 : 'de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid'.

Niets is echter minder waar.

Hetgeen verweerder immers nalaat te melden is dat verzoeker tegen deze veroordeling Hoger Beroep heeft aangetekend bij het Hof van Beroep te Brussel. (stuk 4)

Dit beroep is thans nog hangende.

Verzoeker werd tot op heden derhalve nog niet op definitieve wijze veroordeeld voor de hem ten laste gelegde feiten. In toepassing van artikel 6.2. EVRM dient hij derhalve voor onschuldig te worden gehouden.

Geenszins kan verweerder zich hierop dan ook beroepen om aan verzoeker een bevel te betekenen om het grondgebied te verlaten alsook onmiddellijk de procedure van uitwijzing in werking te stellen en reeds een vlucht tot repatriëring te hebben voorzien.

Verzoeker wijst er overigens op dat alles erop wijst dat hij in deze zelfs nog vrijgesproken wordt voor de litigieuze feiten.

Getuige hiervan het feit dat niettegenstaande de onmiddellijke aanhouding van verzoeker oorspronkelijk door de correctionele rechtbank werd bevolen, verzoeker hiertegen met succes in beroep is gegaan bij de Kamer van Inbeschuldigingstelling (K.I.-) te Brussel . (stuk 4)

Deze instelling heeft verzoeker-zonder de minste voorwaarden- opnieuw in vrijheid gesteld.

Een en ander getuigt er ten overvloede van dat men van oordeel was dat verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde en samenleving, noch dat er van enig vluchtgevaar dan wel gevaar voor recidive sprake zou kunnen zijn.

In de gegeven omstandigheden behoort het dan ook niet dat verweerder zich wel achter hogervermelde 'voorlopige' veroordeling verschuilt voor het uitvaardigen van een inreisverbod van maar liefst 8 jaar.

In weerwil met wat verzoeker in de beslissing tracht voor te houden in een inreisverbod van 8 jaar geenszins proportioneel.

Het aangehaalde middel is dan ook ernstig."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 6.2 EVRM;

Verzoekende partij houdt een schending voor van artikel 6 EVRM, daar de hoofdmotivering van het betekende inreisverbod gelegen is in de verwijzing naar een veroordeling van hem door de Correctionele rechtbank te Leuven dd. 10.02.2015 tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Terwijl de verzoekende partij nog niet definitief werd veroordeeld, nu beroep zou zijn aangetekend tegen het vonnis dd. 10.02.2015 van de Correctionele rechtbank.

Bijgevolg zou de verzoekende partij als onschuldig moeten worden gehouden.

Verzoekende partij vervolgt dat zij bij de onmiddellijke aanhouding bevolen door de Correctionele rechtbank te Leuven met succes beroep heeft aangetekend bij de Kamer van Inbeschuldigingstelling, en in vrijheid is gesteld, waaruit hij meent te kunnen afleiden dat hij geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

"Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het "vermoeden van onschuld" is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het "vermoeden van onschuld" en tevens het "personaliteitsbeginsel in strafzaken" kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen."(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

"Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling."(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Terwijl de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging uiteraard vermag te verwijzen naar een veroordeling naar de recente veroordeling van de correctionele rechtbank te Leuven.

Het loutere feit dat voormelde veroordeling nog niet definitief is, doet geen afbreuk aan het weerhouden gevaar voor de openbare orde in hoofde van de verzoekende partij.

Zie ook:

"3.4. In de bestreden beslissing wordt in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een afweging gemaakt tussen verzoekers gezinsleven enerzijds en de noden die voortvloeien uit de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoeker ontkent de in de bestreden beslissing vermelde veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 29 februari 2012 niet, net zo min als de redenen waarom hij veroordeeld werd, namelijk wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen. De Raad kan het te dezen niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij enerzijds wegens de effectief opgelopen veroordeling op grond van een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en anderzijds op grond van het gemotiveerd ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde, het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde "superieur" acht aan de privébelangen die hij kan doen laten gelden." (R.v.V. nr. 140 894 van 12 maart 2015)

Bovendien werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging niet enkel verwezen naar de veroordeling an sich, doch werden ook de strafrechtelijke feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt in overweging genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging motiveerde geheel terecht als volgt:

“Betrokkene werd op 10.02.2015 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Leuven tot 2 jaar gevangenisstraf voor verschillende zeer laakbare feiten die absoluut niet in onze maatschappij getolereerd mogen worden (oa verkrachting op een meerderjarige, bedreigingen-door gebaren of zinnebeelden, wapens-verweerwapen-bezit zonder vergunning, bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde, aanranding van de eerbaarheid-met geweld of bedreiging-op een meerderjarige, gewone-diefstal). Er wordt dan ook geen termijn voor een vrijwillig vertrek meer toegekend.”

Op grond van voormelde laakbare feiten, hun aard en recentheid indachtig, is het allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om te oordelen dat er een groot risico bestaat dat de verzoekende partij zich schuldig maakt aan nieuwe ernstige misdrijven, hetgeen moet voorkomen worden.

Verzoekende partij lijkt voormelde feiten ook niet te betwisten, zodat de beschouwingen als zou de kans bestaan dat hij wordt vrijgesproken in graad van hoger beroep, weinig relevant zijn.

Terwijl de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging ter verantwoording van het opleggen van een inreisverbod voor een duur van 8 jaar, nog naar de volgende feiten verwijst:

- Verzoekende partij heeft zich al schuldig gemaakt aan het afsluiten van een schijnhuwelijk;
- Er is een onderzoek lopende lastens verzoekende partij wegens het plegen van valsheid in geschrifte;

Verweerder wijst erop dat derhalve geheel terecht een inreisverbod werd uitgevaardigd voor een duur van 8 jaar op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1 van de wet, bepaling die luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verzoekende partij steunt zich nog op het arrest van de KI te Brussel, waarin zou geoordeeld zijn dat er geen afdoende risico is op een schending van de openbare orde om de verzoekende partij verder in hechtenis te houden, mits naleving van enkele strikte voorwaarden en betaling van een borgsom. De verzoekende partij meent uit voormeld arrest te kunnen afleiden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet meer kon besluiten dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Verweerder laat evenwel gelden dat de loutere vaststelling van de KI, alsdat de verzoekende partij na de onmiddellijke aanhouding die werd uitgesproken na de veroordeling door de correctionele rechtbank, niet verder dient te worden aangehouden, op zich geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de verzoekende partij -gelet op de aard van de door haar gepleegde inbreuken-naar de toekomst toe nog steeds geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden.

Overigens moet benadrukt worden dat de KI te Brussel -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- allerm inst voor recht vaststelde dat er in hoofde van de verzoekende partij geen risico op een nieuwe schending van de openbare orde zou bestaan. In het arrest werd uitsluitend vastgesteld dat het risico niet afdoende groot is om een verdere vasthouding te vereisen, mits de verzoekende partij een aantal strikte voorwaarden zou naleven.

Een dergelijke beoordeling impliceert allerm inst dat zou zijn besloten dat de verzoekende partij door zijn gedrag niet meer geacht zou kunnen worden de openbare orde te kunnen schaden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM en het daarin vervatte vermoeden van onschuld (artikel 6.2 van het EVRM) betreft, dient te worden vastgesteld dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat het vermoeden van onschuld is geschonden, dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker in eerste aanleg werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet maar dat het beroep hier tegen nog hangende is, de verwerende partij niet verhindert om op basis van vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388), *a fortiori* met betrekking tot feiten die wel al tot een strafrechtelijke veroordeling in eerste aanleg hebben geleid.

Wat betreft de schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt verwezen naar het tweede middel.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van artikel 8 EVRM

De bestreden beslissing maakt zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Zoals blijkt is verzoeker vader van de Belgische minderjarige M.E.H.(29/01/2014).

Door de verwijdering dreigen de contacten tussen vader en zijn minderjarige dochter op onherroepelijke en definitieve wijze te worden verbroken.

Een en ander maakt zonder meer een flagrante inbreuk uit op artikel 8.1. EVRM.

De overweging van de Dienst Vreemdelingenzaken:

‘Daarenboven wordt door deze beslissing niet verhinderd dat de ex-partner van betrokkene, vergezeld van hun kind, hem bezoekt in het land van herkomst, noch dat betrokkene zijn kind mag bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden.’

Kan geenszins ernstig geduid worden en houdt zonder meer een volstrekte uitholling in van het recht op gezinsleven.

Zoals blijkt uit het dossier werd het verblijfsrecht van verzoeker immers ingetrokken wegens de breuk in de relatie en de breuk in het samenleven van verzoeker en diens echtgenote- de moeder van de minderjarige-.

Thans voert de moeder een procedure voor de rechtbank teneinde het verblijfsrecht van de minderjarige bij haar vader zoveel als mogelijk te beperken. (stuk 5)

Het is dan ook geenszins geloofwaardig voor te houden als zou deze persoon wél bereid zijn het kind over te laten vliegen naar Marokko dan wel enig ander land waarvan verzoeker het grondgebied nog zou mogen betreden, laat staan dat zij het kind hierbij zou vergezellen.

Zo verzoeker bovendien in het land van herkomst reeds toegang zou hebben tot moderne communicatiemiddelen –quod non- is het evenmin enigszins plausibel dat de moeder van de minderjarige haar medewerking zou verlenen aan het bewerkstelligen van contacten tussen de minderjarige en haar vader via deze weg.

De beweringen van verweerder betreffen dat ook een volstreekte uitholling van het recht op privé- en gezinsleven dat door de bestreden beslissing volledig wordt miskend.

Bovendien wijst verzoeker er eveneens op dat verweerder zich geenszins kan beroepen op artikel 8.2 EVRM teneinde een inbreuk op het recht op gezinsleven te rechtvaardigen.

Zoals hoger aangehaald is immers geenszins bewezen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de nationale of openbare veiligheid.

Het vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven dd. 10.02.2015 waarnaar verweerder verwijst is immers geenszins definitief.

Hiertegen werd door verzoeker hoger beroep aangetekend. Het dossier is dan ook nog steeds hangende bij het Hof van Beroep te Brussel.

Niettegenstaande het feit dat de onmiddellijk aanhouding van verzoeker werd bevolen door de correctionele rechtbank in haar vonnis dd. 10.02.2015, werd deze aanhouding opgeven door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Brussel.

Deze Kamer was immers terecht van oordeel dat verzoeker geen gevaar uitmaakte voor de openbare orde/veiligheid en dat er evenmin enig vluchtgevaar dan wel gevaar voor recidive voorhanden was.

Verzoeker kan zich hier dan ook geenszins achter verschuilen teneinde een inreisverbod van 8 jaar uit te spreken.

In weerwil met wat verzoeker in de beslissing tracht voor te houden in een inreisverbod van 8 jaar geenszins proportioneel.

Het tweede middel is ernstig."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM;

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM, doordat zij vader is van een Belgische minderjarige. De verzoekende partij herhaalt dat de contacten met haar dochter op onherroepelijke en definitieve wijze dreigen verbroken te worden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder herneemt hetgeen hoger reeds uiteen werd gezet, betreffende de vaststelling uit het administratief dossier -dewelke overigens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van een beroep tot nietigverklaring reeds bevestigd werd- dat de verzoekende partij kennelijk slechts interesse in haar dochter is beginnen vertonen op het ogenblik dat haar verblijfsrecht precair werd.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet zonder meer beperken tot een verwijzing naar het feit dat zij een Belgische minderjarige dochter heeft, om het bestaan van een beschermenswaardige relatie aannemelijk te maken.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing geheel terecht overwogen dat niet wordt aangetoond dat zij in het land van herkomst niet zou kunnen opgezocht worden door haar echtgenote en haar minderjarig kind, dan wel dat zij middels moderne communicatietechnologieën nauw contact kunnen blijven onderhouden, indien zulks gewenst wordt.

Zie in dezelfde zin:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken, dan wel de opheffing/opschorting van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij een Belgische minderjarige dochter heeft, dat de contacten met haar op definitieve wijze zullen worden verbroken, dat zijn echtgenote, met wie hij in een echtscheidingsprocedure verwickeld is, niet bereid zal zijn het kind te laten overvliegen naar Marokko of naar een ander land om contact te hebben met haar vader en dat de moeder evenmin contact zal toestaan via moderne communicatiemiddelen. Tevens meent verzoeker dat een inreisverbod van acht jaar disproportioneel is.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 13 april 2013 in het huwelijk getreden is, dat op 4 februari 2014 hun kind geboren is, dat verzoeker van 30 april 2014 tot 22 juli 2014 in voorhechtenis zat, dat in september 2014 de echtscheidingsprocedure werd ingezet, dat uit een samenwoningsverslag van de lokale politie van 3 oktober 2014 blijkt dat verzoeker niet meer bij zijn echtgenote woont, dat hij op 20 oktober en 5 november 2014 geld overschrijft voor zijn dochter, dat bij vonnis van 10 februari 2015 verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, dat op 11 maart 2015 de echtgenote van verzoeker melding maakt van een schijnhuwelijk.

Er dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote, en dat een eventueel gezinsleven van verzoeker met zijn dochter enkel blijkt uit 2 spontane overschrijvingen voor onderhoudsgeld van 20 oktober en 5 november 2014.

Alleszins dient te worden opgemerkt dat het *in casu* een weigering van een voortgezet verblijf betreft. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het (vermeende) gezinsleven van verzoeker en zijn dochter en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu werd de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren (zie met name de arresten Abdulaziz, Kabales en Balkandali van 28 mei 1985, en Cruz Varas en anderen van 20 maart 1991). De inmenging in het privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

De bevoegde nationale autoriteiten beschikken over een beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging. De omvang van deze marge is afhankelijk van verschillende factoren, waaronder de aard van het recht in kwestie, het belang ervan voor het individu, alsook de aard van de inmenging en het doel nagestreefd door de inmenging (cf. EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GC), § 184).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat volgende motieven werden gegeven voor het opleggen van een inreisverbod met een duur van acht jaar:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene kwam België binnen op 26.07.2007 met een visum type D en was gemachtigd tot een tijdelijk verblijf beperkt tot de duur van de studies. Hij werd in het bezit gesteld van een A kaart. Zijn verblijf werd meermaals verlengd. Uiteindelijk was zijn laatste A kaart geldig tot 31.10.2012

Op 13.04.2013 huwde betrokkene met Mevr. B. Betrokkene kreeg recht op verblijf obv gezinshereniging. Op 08.01.2014 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart afgeleverd door de gemeente Leuven. Op 08.01.2015 werd zijn recht op verblijf ingetrokken via een bijlage 21. Op 19.01.2015 betekende betrokkene het bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Er dient gesteld te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat er reeds huwelijksproblemen zijn vanaf 23.09.2014 en dat er al geen samenwoning meer is vanaf 03.10.2014 (vaststellingen door de lokale Politie van Leuven). Daarnaast heeft de lokale politie van Leuven, in opdracht van het parket Leuven, een dossier geopend tegen betrokkene voor het aangaan van een schijnhuwelijk (PV. Nr.LE.55.LC.027376/2014)

Op 11.02.2015 tekende betrokkene beroep aan tegen de bijlage 21. Hierdoor werd hij onder bijlage 35 geplaatst. Dit beroep werd door de RVV verworpen op 18.06.2015.

Betrokkene is vader van een minderjarig kind woonachtig in België. Betrokkene heeft tevens ook andere familieleden in België wonen. Toch dient er rekening gehouden te worden met art. 8 EVRM (tweede lid). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te controleren. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover dit bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van EVRM vermelde

legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om deze doelen te bereiken.

De staat is dus gemachtigd om de noodzakelijke voorwaarden van de toegang tot en het verblijf op zijn grondgebied op te leggen. Betrokkene werd op 10.02.2015 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Leuven tot 2 jaar gevangenisstraf voor verschillende zeer laakbare feiten die absoluut niet in onze maatschappij getolereerd mogen worden (oa verkrachting op een meerderjarige, bedreigingen-door gebaren of zinnebeelden, wapens-verweerwapen-bezit zonder vergunning, bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde, aanranding van de eerbaarheid-met geweld of bedreiging-op een meerderjarige, gewone-diefstal).

Bovendien blijkt uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Daarnaast is de lokale politie van Leuven gestart met een onderzoek lastens betrokkene voor valsheid in geschrifte (PV.nr. LE.21.LC.004153/2015).

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn is verstreken een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Daarenboven wordt door deze beslissing niet verhinderd dat de ex-partner van betrokkene, vergezeld van hun kind, hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat betrokkene zijn kind kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 8 jaar, gelet op criminele gedrag van betrokkene, meer dan proportioneel."

Uit deze motieven blijkt duidelijk dat een belangenafweging werd gemaakt. Zoals blijkt uit de feiten uiteenzetting onder punt 1. van dit arrest, steunen de feitelijke gegevens in deze afweging op de stukken van het dossier en zijn ze dus correct. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat zijn veroordeling niet definitief is, wordt herhaald dat het gegeven dat verzoeker in eerste aanleg werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet maar dat het beroep hiertegen nog hangende is, de verwerende partij niet verhindert om op basis van vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388), *a fortiori* met betrekking tot feiten die wel al tot een strafrechtelijke veroordeling in eerste aanleg hebben geleid.

Er kan niet worden aangenomen dat deze afweging kennelijk onredelijk is of disproportioneel, nu blijkt dat verzoeker zich effectief schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten die zeer laakbaar zijn, dat verzoeker de mogelijkheid heeft om na twee derde van de duur van het inreisverbod de opheffing ervan aan te vragen, dat uit de stukken van het dossier enkel twee overschrijvingen erop wijzen dat verzoeker mogelijk een gezinsleven zou kunnen onderhouden met zijn dochter, dat het niet onmogelijk is dat zijn dochter met de moeder of met andere familieleden naar Marokko reist om haar vader te bezoeken. Waar verzoeker voorhoudt dat zijn echtgenote dit nooit zal toestaan, wordt erop gewezen dat uit de stukken van het dossier geen omgangsregeling blijkt en dat deze bewering hypothetisch is.

Er kan niet aangenomen dat de afweging disproportioneel is. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

In de bestreden beslissing wordt, zoals hierboven uiteengezet, gemotiveerd waarom *in casu* een termijn van meer dan vijf jaar wordt opgelegd.

3.2.3.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET